

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4209212178
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4209212178.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcov: 1/ V. V., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXX/XX, T., 2/ M. V., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXX/XX, T., obaja zastúpení: ADVOKA, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Komárnická 36, Bratislava, IČO: 44 449 615, proti žalovaným: 1/ R. N., nar. XX.X.XXXX, bytom obec T., 2/ L. N., nar. XX.X.XXXX, bytom obec T., 3/ Československá obchodní banka, a.s., so sídlom Radlická 333/150, Praha, Česká republika, IČO: 00 001 350, 4/ Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, 5/ EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o neplatnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 20. septembra 2021 č. k. 10C/226/2009-1088, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/ až 5/ nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 20.9.2021 č. k. 10C/226/2009-1088, pri právnom posúdení podľa § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 517 ods. 2, § 546, § 879 ods. 3 a 4 OZ, § 2 ods. 1 písm. a/ a b/, § 6 ods. 1 a 3, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavierania zmluvy o úvere, žalobu zamietol.

2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, teda podľa pomeru úspechu strán v spore. Súd žalobu v celom rozsahu zamietol, preto v zmysle zásady úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalovaným. Súd preto žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/ a 5/ priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci smej, súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že hlavným dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu 2/ ako aktívne vecne legitimovaného subjektu voči žalovaným v 1/, 2/ a 4/ ako pasívne vecne legitimovaným subjektom, bola absencia dôvodov absolútnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia a zároveň aj absencia dôvodov absolútnej neplatnosti úverových zmlúv ako hlavného záväzku, ktorá by mala následne za následok aj neplatnosť ručiteľského vyhlásenia.

4. Súd poukázal najmä na to, že žalobcovia v priebehu konania napriek tomu, že sú zastúpení advokátom mnohokrát len vo všeobecnej rovine uvádzali tvrdené dôvody neplatnosti právnych úkonov bez ich individualizácie na konkrétny prípad, pričom mnohokrát poukazovali na údajné porušenie konkrétneho

ustanovenia zákona, avšak neuviedli, akým spôsobom malo v danom prípade k porušeniu zákona dôjsť. Taktiež poukazovali na rôzne rozhodnutia vnútroštátnych súdov, ktoré ale nie sú skutkovo totožné s prejednávanou vecou alebo na rozhodnutia cudzích členských štátov, ktorými ale súd nie je viazaný.

5. Súd prvej inštancie po určení, že v danom prípade je daný naliehavý právny záujem, podľa § 137 písm. c/ CSP vyhodnotil, že u žalobkyni 1/ nie je daná aktívna vecná legitímácia, nakoľko sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti vedľajšieho (akcesorického) záväzku, ktorého existencia a platnosť závisí od existencie a platnosti hlavného záväzku - zmluvy o úvere a žalobkyňa 1/ na seba ručenie neprevzala a nebola ani zmluvnou stranou zmluvy o úvere, z ktorej bola pohľadávka zabezpečená ručením. Pasívna vecná legitímácia žalovaného 3/ v danej veci nie je daná najmä z dôvodu, že všetky práva a povinnosti Československej obchodnej banky, a.s., pobočky zahraničnej banky v SR prešli na žalovaného 4/. Súd prvej inštancie k postúpeniu pohľadávky uviedol, že účastníkom pôvodného záväzkového vzťahu ostáva naďalej postupca. Postúpením pohľadávky nedochádza k postúpeniu vzťahu, na základe ktorého pohľadávka vznikla (t. j. k postúpeniu pôvodnej zmluvy uzavretej medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom). Žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhajú určenia, že ručiteľské vyhlásenie, prípadne zmluva o úvere sú neplatné, nemožno považovať za právo, ktoré je s postúpenou pohľadávkou spojené. S poukazom na uvedené súd konštatoval, že pasívna vecne legitímácia žalovaného 5/ v tomto prípade nie je daná.

6. Vo vzťahu k namietanej relatívnej neplatnosti právneho úkonu prvoinštančný súd poukázal na závery súdu prvej inštancie v rozsudku zo dňa 1.4.2016, ktoré boli v tejto časti odobrené aj uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/573/2016 zo dňa 23.5.2018 a podľa ktorého žalobcovia neunesli dôkazné bremeno o nepodpísaní vyhlásenia ručiteľa žalobkyňou 1/ a zároveň, že žalobcovia podali žalobu v časti o určenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu po uplynutí trojročnej premĺčacej doby. Z uvedeného dôvodu sa súd opätovne nezaoberal preskúmaním dôvodov relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

7. K namietaným dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere súd uviedol, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno preukázania toho, že by, či už zmluva o úvere alebo ručiteľské vyhlásenie neboli urobené slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Ručiteľovi bolo zrejmé, čo je podstatou ručenia, tomuto porozumel a sám sa slobodne rozhodol prevziať na seba záväzok ručenia. Z vyhlásenia ručiteľa je ďalej zrejmé, že tento právny úkon je určitý a zrozumiteľný, preto súd nezistil žiadne dôvody neplatnosti ručiteľského vyhlásenia podľa § 37 OZ.

8. Napriek tomu, že žalobcovia vo všeobecnej rovine konštatovali mnohé povinnosti veriteľa ako dodávateľa a mnohé oprávnenia spotrebiteľov pri uzatváraní zmluvy, pričom vo všeobecnej rovine uvádzali, že zmluva je neplatná pre mnohé porušenia ustanovení zmluvy, z ich podaní a prednesov nemožno jednoznačne zistiť, ktoré konkrétne ustanovenia zmluvy majú byť neplatné. Napriek uvedenému súd podrobil súdnemu prieskumu tak ručiteľské vyhlásenie, ako aj zmluvy o úvere a nezistil rozpor so zákonom ani s dobrými mravmi.

9. K námietke žalobcov týkajúcej sa zákazu diskriminácie spotrebiteľa súd uviedol, že ide len o všeobecné konštatovanie žalobcov, z ktorého vôbec nie je zrejmé, kto a akým spôsobom mal porušiť zákaz diskriminácie spotrebiteľa.

10. K článku zmluvy o úročení dlhu súd uviedol, že dané ustanovenie je naformulované určito, keďže je z neho zrejmá výška úrokovej sadzby, ako aj skutočnosť, že sa ňou úročia vyčerpané a nesplatené peňažné prostriedky, prípadne ich časť. Ďalej súd poznamenal, že banka dostatočným spôsobom preverovala bonitu žalovaných 1/ a 2/ a nemala dôvod spochybňovať dôkazy predložené dlžníkmi a ručiteľom, ktorí boli naopak povinní uvádzať pravdivé tvrdenia. Ak aj žalovaní 1/ a 2/ neuviedli pravdivé údaje a nepredložili banke pravé doklady, uvedené nemôže ísť na ťarchu banky. K námietkam žalobcov o neprijateľnosti ustanovení zmluvy o zrážkach zo mzdy sa súd vyjadril, že prípadná neplatnosť nemá za následok neplatnosť celej zmluvy, čo rovnako platí aj pre ustanovenia o poplatkoch a úrokoch z omeškania. Na zmene spôsobu splácania úveru sa zmluvné strany dohodli, čo potvrdili svojim podpisom, preto článok obsahujúci zmenu spôsobu splácania úveru nepredstavuje neprijateľnú podmienku.

11. K namietanej absolútnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalobcu 2/ z dôvodu, že podpis na ručiteľskom vyhlásení nie je vlastnoručným podpisom žalobkyne 1/ súd uviedol, že toto tvrdenie žalobcov vyvrátil znalecký posudok vypracovaný znalkyňou Mgr. Evou Forgáčovou z odboru ručné písmo, ktorá vo svojom posudku č. 36/2015 vypracovanom na podnet súdu dospela k záveru, že sporný podpis je

výsledkom autentického písárskeho prejavu žalobkyne 1/, pričom aj podpis nachádzajúci sa na druhej strane vyhlásenia v časti „p. V. V.“ je vlastnoručným podpisom žalobkyne 1/.

12. Vyhlásenie ručiteľa má všetky požadované náležitosti, keďže obsahuje označenie veriteľa, dlžníka a ručiteľa, obsahuje označenie pohľadávky, ktorej sa ručenie týka a rozsah ručiteľského záväzku. Zároveň obsahuje aj vyhlásenie veriteľa, že berie vyhlásenie ručiteľa na vedomie a s jeho podmienkami súhlasí, ako aj podpisy ručiteľa a veriteľa. Z uvedeného teda vyplýva, že ručiteľské vyhlásenie má všetky náležitosti, veriteľ s ručením súhlasil, preto súd považoval ručiteľský záväzok za platný.

13. V závere odôvodnenia rozsudku prvoinštančný súd skúmal jednotlivé články ručiteľského vyhlásenia a dospel k záveru, že tieto nemožno považovať za neplatné.

14. Proti tomuto rozsudku vo vzťahu k všetkým v ňom obsiahnutým výrokom podali žalobcovia 1/ a 2/ včas odvolanie uvádzajúc, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhujú odvolaciemu súdu, aby sa po oboznámení s vecou napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel v zmysle predloženého petitu. Zároveň si voči žalovaným uplatňujú aj náhradu trov odvolacieho konania.

15. Žalobcovia v odôvodnení odvolania poukázali na rozsiahlu judikatúru tunajších ale aj zahraničných súdov (napr. nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 108/2004 z apríla 2004, C. M. c. Španielsko z 9. decembra 1994, nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 114/08-52 z 12.6.2008, rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/2811/2007 zo dňa 3.12.2009 a nález ÚS ČR, IV. ÚS 283/2000 zo 16.6.2003).

16. Uviedli, že v daných súvislostiach s nezákonným, ba až protiústavným rozhodovaním Okresného súdu v Komárne bolo žalobcom znemožnené uplatňovať voči žalovaným svoje práva. Prvostupňový súd podľa názoru žalobcov rozhodoval voluntaristicky a priamo na škodu žalobcov ako spotrebiteľov. V procesnoprávnom zmysle ide o procesne bazálne a kardinálne vady konania Okresného súdu v Komárne. V ľudskom zmysle a v zmysle racionálneho chápania danej aféry, ide o nesprávne, nekorektné interpretovanie situácie. Žalobcovia sú sklamaní, že súd im ako spotrebiteľom neposkytol adekvátnu právnu ochranu. Žalobcom sa postupom prvostupňového súdu odňala možnosť konať pred súdom, lebo súd nerozhodoval súladne s právom účastníka na súdnu ochranu a spravodlivý proces, nezohľadnil verifikovateľne správne argumenty žalobcov a nevysporiadal sa s faktograficky i právne korektnými dôkazmi predkladanými a produkovanými pred súdom zo strany účastníkov.

17. Žalobcovia sú toho názoru, že žalobkyňa 1/ je v konaní vecne aktívne legitimovaná, nakoľko výkon rozhodnutia voči jej manželovi (žalobca 2/) by zasiahol celý rodinný majetok, teda k uspokojeniu pohľadávky veriteľa by došlo aj z jej majetku v rámci BSM. Súčasne uviedli, že sú si vedomí toho, že žalovaný 5/ (na ktorého bola údajne postúpená pohľadávka banky poskytujúcej pohľadávku z úveru poskytnutého žalovaným 1/ a 2/) nebol účastníkom úverového vzťahu. Nazdávajú sa však, že nakoľko tento subjekt o sebe v konaní tvrdil, že mu patrí právo veriteľa, a teda že jemu má byť plnené zo strany žalobcu 2/, malo byť v tomto súdnom konaní rozhodované aj o jeho právach - ergo bol žalovaný 5/ vecne pasívne legitimovaný. Poukázali na fakt, že absolútnej neplatnosti sa môže dovolať každý a kedykoľvek (bez obmedzenia lehotami). Absolútna neplatnosť pôsobí od počiatku (ex tunc), voči každému a je pritom treba prihliadať na ňu vždy, a to ex offa. Absolútnej neplatnosti sa pritom ani netreba osobitne dovolať. Súd ex offa v konaní musí hodnotiť právne úkony a v prípade zistenia absolútnej neplatnosti, či už celkovej alebo čiastočnej a zároveň vysloviť, že úkon je neplatný. Je evidentné, že bankové zmluvy boli koncipované na škodu dlžníka, a to v časti ustanovení upravujúcich najmä úrok, sankcie, poplatky, zabezpečenie pohľadávky, splácanie úveru.

18. Uviedli, že súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil čl. 4 ods. 1 Smernice 93/13/EHS a zmluvné podmienky neposudzoval v ich vzájomných súvislostiach, nezohľadnil riadne okolnosti prípadu a vôbec riadne ani úplne nepreskúmal zmluvné podmienky v cit. spotrebiteľských zmluvách. V tomto rozsahu je teda napadnutý rozsudok eklatantne arbitrárny. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku v hrubom rozpore s kategorickými požiadavkami zákonnosti a ústavnosti, núti účastníkov zotrvať v

právnom vzťahu, ktorý sa evidentne platnému právu prieči. Bolo povinnosťou banky (poskytujúcej úver spotrebiteľom) zosúladiť všetky zmluvné dojednania s platným právom, tieto formulovať jasne, určito a pre spotrebiteľa zrozumiteľne. Bolo povinnosťou banky spotrebiteľovi riadne všetky zmluvné podmienky nutne naformulované právne korektne aj vysvetliť. Nemožno pripustiť, aby spotrebiteľovi banka predložila formulárovú zmluvu, neprehľadne upravujúcu práva a povinnosti zmluvných strán, nejasne formulovanú zmluvu, ktorá masívne znevýhodňuje spotrebiteľa, ktorá obsahuje ustanovenia v rozpore s platným právom (domácom, zahraničným či komunitárnym) a ktorá obsahuje ustanovenia v rozpore s konštantnou rozhodovacou činnosťou súdov a aby takou zmluvou musel byť spotrebiteľ viazaný. Nemožno akceptovať, aby za takých podmienok spotrebiteľovi banka vôbec nevysvetlila čo podpisuje, aby spotrebiteľ nemal možnosť si zmluvu v klude a s prípadnou odbornou pomocou preštudovať, aby spotrebiteľ doslova ani nevedel čo vlastne podpisuje, k čomu sa zaväzuje, aké následky môže mať pre neho zmluva. Nemožno tolerovať a právo to ani nepripúšťa, aby spotrebiteľ bol takou zmluvou viazaný.

19. Žalobcovia uviedli, prvostupňový súd dezinterpretoval skutkový stav i právnu stránku veci, keď mylne dôvodil a tým došiel k nesprávnym záverom. Dané odôvodnili tým, že súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil nimi predložené konštatovanie rozhodcovskej činnosti súdov. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia pritom vôbec nevysporiadal s tým, prečo sa odklonil od mnohých judikovaných káuz, ani na akom právnom základe vec inak posúdil.

20. V závere odvolania žalobcovia uviedli, že zotrvávajú na tom, že právne úkony, ktorých sa domáhali určenia neplatnosti, sú koncipované protiprávne a odporujú platnému právu. Žalobcovia osobitne zotrvávajú aj na presvedčení, že ručenie nemá tu kvalitu úkonu, ktorú platné právo vyžaduje.

21. K predmetnému odvolaniu žalobcov sa vyjadril len žalovaný 3/, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie potvrdil.

22. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie v danej veci bolo podané oprávnenými subjektmi v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal podané odvolanie obidvoch žalobcov, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd došiel k tomu záveru, že podané odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je opodstatnené, a preto rozhodol o ňom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Odvolací súd v tomto odvolacom konaní pri viazaní svojou zákonnou povinnosťou skúmať, či odvolaním zo strany žalobcov 1/ a 2/ napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd zakotvených v ust. § 389 ods. 1 CSP, došiel k záveru, že predmetný rozsudok ani jednou z procesných väd v zmysle § 389 ods. 1 CSP netrpí, a preto ho ako vecne správny podľa § 387

ods. 1 CSP potvrdil. V ďalšom odvolací súd poukazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Prvoinštančný súd v poradí druhým rozsudkom vo veci samej, pretože jeho prvý rozsudok vo veci samej č. k. 10C/226/2009-575 v dôsledku včas podaného odvolania zo strany žalobcov 1/ a 2/ bol zrušený uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/573/2016-657 s následným vrátením súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, rešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP, tak ako bol obsiahnutý v citovanom zrušujúcom uznesení. Pokiaľ ide o skutkový stav, súd prvej inštancie ho zistil v dostatočnom rozsahu, pričom ho aj následne správne posúdil podľa odcitovaných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) a špeciálneho právneho predpisu (Zákon o ochrane spotrebiteľa) uvedených v bodoch 19 až 37 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Takisto aj proces hodnotenia vykonaných dôkazov prvoinštančným súdom v danej prejednávanej veci je potrebné považovať za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, t. j. že vykonané dôkazy boli hodnotené jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadnuc pritom na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

25. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že sa plne stotožňuje so zaujatým právnym názorom prvoinštančného súdu ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne 1/ a v prípade žalovaných 3/ a 5/, čo sa týka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na ich strane. U žalobkyne 1/ je potrebné v tejto súvislosti konštatovať, že táto vôbec nebola stranou predmetnej zmluvy o úvere, z ktorej vznikla pohľadávka, na ktorú sa vzťahuje vzniklý ručiteľský záväzok, a takisto ani na seba ručenie neprevzala. Samotná existencia manželského zväzku medzi žalobcami 1/ a 2/ totiž nezavdáva dôvod k prijatiu záveru v tom smere, že aktívnou vecnou legitímáciou v tomto spore by mala automaticky disponovať aj žalobkyňa 1/ ako manželka žalobcu 2/. V prípade nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 3/ bol správne súdom prvej inštancie vzatý zreteľ na rozhodnutie o zrušení organizačnej zložky ČSOB a. s. zo dňa 28.11.2007, podľa ktorého všetky práva a povinnosti vzťahujúce sa aj na prejednanú vec z ČSOB, a. s., pobočky zahraničnej banky v SR prešli na žalovaného 4/, čím žalovaný subjekt 3/ stratil pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore. Na margo nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 5/ bolo prvoinštančným súdom správne uvedené, že táto pasívna vecná legitímácia v konaní o určenie neplatnosti ručiteľského záväzku nie je daná, pretože zmluvou o postúpení pohľadávky sa z hľadiska jej účinkov prevádza vždy iba konkrétne právo postupcu na plnenie voči dlžníkovi, avšak nie celý zmluvný vzťah ako celok. Za právo, ktoré bolo spojené s postúpením pohľadávky (obligačný vzťah) nie je možné považovať právo žalobcov domáhať sa neplatnosti zmluvy o úvere, resp. ručiteľského záväzku voči žalovanému 5/ ako postupníkovi. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné žalobu voči tomuto subjektu taktiež zamietnuť.

26. Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť úverových zmlúv a ručiteľského vyhlásenia zo strany žalobcov, tak je potrebné uviesť, že prvoinštančný súd v tejto súvislosti vykonal patričné dokazovanie k tomu, aby mohol prijať právny záver ako prijal, t. j. že za absolútne neplatné nepovažoval úverové zmluvy a ani ručiteľské vyhlásenie. K namietanému rozporu zmluvy o úvere s ust. § 3 ods. 1 OZ žalobcovia svoje tvrdenie bližšie nešpecifikovali a dá sa povedať, že v prípade namietania rozporu zmluvy ako aj ručiteľského vyhlásenia s ust. § 37 OZ neuniesli dôkazné bremeno v tom smere, že tieto právne úkony by nemali byť uzatvorené slobodne, určite a zrozumiteľne. Žalobca 2/ pri podpisovaní svojho ručiteľského záväzku si bol plne vedomý toho aký je obsah a dôsledky tohto záväzku, t. j. chápal význam ručenia. Taktiež sa žalobcom v konaní nepodarilo preukázať to, že žalobkyňa nepodpísala ručiteľské vyhlásenie. Správne bol súdom prvej inštancie zistený a konštatovaný súlad obidvoch úverových zmlúv ČSOB (zo dňa 17.4.2003 a zmluva účinná dňa 19.8.2003) s ust. § 39 a § 41 OZ, čo v konaní namietali žalobcovia. K uvedenému súd poznamenal, že obidve tieto zmluvy a zároveň aj ručiteľské vyhlásenie boli v inkriminovanom čase vyhotovené v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi, a preto nie je možné prijať záver o rozpore týchto právnych úkonov so zákonom a ani s dobrými mravmi. K uvedenému je potrebné dodať, že ČSOB pri uzatváraní úverových zmlúv podliehala centrálnemu dohľadu vykonávaného prostredníctvom NBS.

27. Na margo žalobcami nesprávneho právneho posúdenia spotrebiteľských zmlúv, súd prvej inštancie správne poznamenal, že úprava spotrebiteľských zmlúv bola do OZ zakotvená s účinnosťou od 1.4.2004, pričom spotrebiteľské zmluvy uzatvorené pred týmto dátumom mali byť dané do súladu s ust. § 53 a § 54 OZ. V tejto súvislosti bolo súdom poukázané aj na obsah ust. § 1 OZ umožňujúceho dôvod neplatnosti vzťahovať iba na časť právneho úkonu, ak je však takéto oddelenie možné. Ak bola žalobcami namietaná časť dojednanej výšky úrokov z omeškania, ktorú je možné bez problémov oddeliť od zvyšného obsahu zmluvy, tak aj prípadná nesprávne a vysoko určená výška úrokov nemá vplyv na platnosť samotnej

úverovej zmluvy, resp. aj ručiteľského vyhlásenia. Tu súd prvej inštancie, t. j. ohľadom riešenia úrokov správne žalobcov odkázal na prerušené konanie na OS v Komárne pod sp. zn. 5Cb/153/2008. Takisto aj odvolací súd, čo sa týka daného prerušeného konania, poznamenáva, že žalobcovia by v rámci neho mali uplatniť väčšiu časť svojich námietok prezentovaných v tomto konaní a to najmä s prihliadnutím na obsah žalobného petitu v tomto spore.

28. Vzhľadom na dátum uzatvorenia predmetných úverových zmlúv súd prvej inštancie správne skonštatoval, že nebola zavedená povinnosť uvádzania RPMN v týchto zmluvách a v súvislosti s preverovaním bonity žiadateľa úveru v danom prípade bol súdom realizovaný postup banky považovaný za dostatočný s náležitým preverovaním bonity žiadateľa úveru. Žalobcovia nimi namietaný rozpor zmlúv s ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa aj z pohľadu odvolacieho súdu dostatočne nešpecifikovali v tom smere, aby súd prvej inštancie mohol ustáliť, resp. posúdiť o aké neprijateľné podmienky odporujúce ust. § 3 ods. 1 OZ (dobrým mravom) sa má v prejednávanej veci konkrétne jednať.

29. Vychádzajúc z uvedeného, vyhlásenie ručiteľa obsahujúce všetky esenciálne náležitosti požadované zákonom (špecifikácia veriteľa, dlžníka, ručiteľa, špecifikácia pohľadávky k ručeniu sa vzťahujúcej a rozsah ručenia) opodstatnene považoval prvoinštančný súd za platné. Obdobne z hľadiska právnej argumentácie súd prvej inštancie zaujal správne a náležite odôvodnené stanovisko k žalobcom namietanej absolútnej neplatnosti úverových zmlúv ako hlavných záväzkov, ktorá by mala následne vyvolať aj neplatnosť akcesorického (vedľajšieho), t. j. ručiteľského vyhlásenia. Zamietnutie žaloby ohľadom namietanej absolútnej neplatnosti predmetných právnych úkonov (zmluvy o úvere + ručiteľské vyhlásenie) iniciované aktívne vecne legitimovaným žalobcom 2/ dôvodne prvoinštančný súd popri žalobkyni 1/ a žalovaných 3/ a 5/, avšak z iných právnych dôvodov správne zamietol, pričom takisto správne žalobu zamietol aj vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ a 4/ vychádzajúc z tých istých právnych dôvodov ako v prípade žalobcu 2/.

30. V kontexte týchto dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 v spojení s § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s tým, že ich náhradu úspešným žalovaným 1/ až 5/ v tomto konaní nepriznal, pretože im žiadne odvolacie trovy nevznikli.

32. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).